

REPUBLIKA SLOVENIJA

Državno pravobranilstvo

Šubičeva 2

p. p. 649

1001 Ljubljana

Tel.: 01/244-1000

Fax: 01/244-1040

Številka: P-A19-827/2009-60-V

Datum: 27.8.2010

022
PREJETO DNE 30.08.2010
DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE V LJUBLJANI

V 3 izvodih z (s) PRILOGO: 0
Odpremljeno PRIPOROČENO v R96646 dne 27.08.2010.
Pisanje prejeto brez takse
Pobnis pristojne sodne osebe:

vilko!

Opr. št. I Pd 923/2009

DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE V LJUBLJANI

Resljeva 14

1000 LJUBLJANA

TOŽEČA STRANKA:

zastopa Odvetniška pisarna Cspö in Kozamernik o. p., d. n. o.
iz Kranja

TOŽENA STRANKA:

REPUBLIKA SLOVENIJA, MINISTRSTVO ZA OBRAMBO,
ki jo zastopa Državno pravobranilstvo, Šubičeva 2, Ljubljana,
po državni pravobranilki Tatjani Hernja Šušterič

zaradi plačila nadur, dežurstva, prisotnosti na
delovnem mestu in neizkoriščenega dneva
tedenskega počitka (pcto 15.226,23 EUR s pp)

vod pravočasno vložene pritožbe,

niko v 15 dneh od dneva pro-

I Pd 923/2009

DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE V LJUBLJANI

čl. 10/1 ZST-1!

Predsednik sodne

OKROŽNA SODNICA

KLAVDIJA BRJAVEC

PRITOŽBA

tožene stranke

zoper sodbo Delovnega in socialnega sodišča v
Ljubljani opr. št. I Pd 923/2009 z dne
28.6.2010

na

Višje delovno in socialno sodišče v Ljubljani

3 x

Takse prosto po čl. 10/1 ZST-1!

Tožena stranka vloga zoper sodbo Delovnega in socialnega sodišča v Ljubljani opr. št. I Pd 923/2009 z dne 28.6.2010 in sicer zoper tč. 1, odst. 1 izreka sodbe in zoper točko 3 izreka sodbe pritožbo zaradi:

- zmotne ugotovitve dejanskega stanja
- bistvene kršitve določb pravnega postopka
- zmotne uporabe materialnega prava in

predlaga,

da Višje delovno in socialno sodišče pritožbi ugodi in navedeno sodbo v izpodbijanem delu spremeni tako, da tožbeni zahtevk v celoti zavrne ter da tožeči stranki naloži plačilo vseh pravnih stroškov z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka paricijskega roka dalje do plačila ter da tožeči stranki naloži stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev:

Z izpodbijano sodbo je Delovno in socialno sodišče v Ljubljani toženi stranki naložilo, da tožniku plača znesek 2.088,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24.3.2009 dalje do plačila, v presežku je tožbene zahtevke zavrnilo ter ob upoštevanju uspeha v pravdi tožniku naložilo, da toženi stranki povrne 627,40 EUR pravnih stroškov.

Tožena stranka zoper sodbo v delu, kolikor je bilo tožbenemu zahtevku ugodeno (tč. 1, 1. odst. izreka sodbe) in zoper odločitev o stroških (tč. 3 izreka sodbe) vloga pritožbo, saj meni, da je sodba v tem delu napačna.

Iz obrazložitve sodbe je razvidno, da je sodišče znesek 2.088,00 EUR tožniku prisodilo kot odškodnino za 18 dni, ker mu v času, ko je bil na mirovni misiji, ni bilo omogočeno koriščenje tedenskega počitka kot to določa 2. odst. 8. čl. Pravilnika o ureditvi določenih vprašanj delovnopravnega statusa pripadnikov SV pri opravljanju nalog v tujini. Po mnenju tožene stranke je sodišče napačno ugotovilo dejansko stanje, saj je ugotovitev, da tožniku ni bilo omogočeno koriščenje dni tedenskega počitka oprlo le na izpovedbe prič in ter tožnika, ni pa upoštevalo obračunskih listov pripadnikov »HQ KFOR MPP« Kosovo«, katere je kot dokaz predložil sam tožnik in se nanje skliceval. Iz obračunskih listov so razvidne ure, ko naj bi bil tožnik na delu, dežurstvu in prisoten na delovnem mestu. Iz teh podatkov izhaja, da je bil tožnik prost 24 ur skupaj v naslednjih dneh:

Mesec	24 urni počitek zagotovljen
Oktober	1.10.2004 2.10.2004 10.10.2004 17.10.2004 *19.10. – 20.10.2004 24.10.2004 *26.10. – 27.10.2004
November	*1.11. – 2.11.2004 *6.11. – 7.11.2004 *11.11. – 12.11.2004 18.11. – 25.11.2004 dopust

	*27.11. – 28.11.2004
December	*2.12. – 3.12.2004 *6.12. – 7.12.2004 *11.12. – 12.12.2004 *17.12. – 18.12.2004 *23.12. – 24.12.2004 25.12.2004 26.12.2004 *29.12. – 30.12.2004
Januar	1.1.2005 2.1.2005 6.1. – 13.1.2005 dopust *17.1. – 18.1.2005 *21.1. – 22.1.2005 28.1.2005
Februar	*1.2. – 2.2.2005 *5.2. – 6.2.2005 *10.2. – 11.2.2005 *14.2. – 15.2.2005 20.2.2005 21.2. – 28.2. dopust
Marec	1.3. – 3.3.2005 dopust *8.3. – 9.3.2005 *14.3. – 15.3.2005 *20.3. – 21.3.2005 *26.3. – 27.3.2005

Oznaka »*« opredeljuje datume, ko je tožnik delal od 24.00 ure do 08.00 ure zjutraj, nato pa je bil prost do naslednjega dne do 08.00 ure zjutraj, torej 24 ur skupaj.

Po mnenju tožene stranke je potrebno upoštevati kolikokrat je bil tožnik prost 24 ur skupaj in mu je bil tako zagotovljen enodnevni počitek. Tak način računanja bi bil tudi skladen z določilom čl. 97 f odst. 2. ZObr. Iz zgoraj navedene tabele je razvidno, da je bil 24 urni počitek tožniku zagotovljen (ob upoštevanju dopustov) 37 krat. Sodišče je v sodbi ugotovilo, da naj bi mu pripadal tedenski počitek 26 krat, torej mu je bil zagotovljen celo večkrat.

Tožena stranka meni, da je nepravilna tudi višina prisojnega zneska. Tudi če bi bil zahtevek po temelju utemeljen (čemur tožena stranka kot že navedeno ugovarja) pa je tožniku prisojen previsok znesek. Sodišče je napačno presodilo, da je tožnik upravičen do zneska 2.088,00 EUR s pp, pri čemer je upoštevalo za en dan 8 ur po 14,50 EUR. To po mnenju tožene stranke ni skladno z določbo 98. c čl. Zakona o obrambi.

ZObr v 98. c čl. določa, da pripadniku, ki v miru opravlja vojaško službo oz. službo izven države pri izvrševanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah oziroma z mednarodnimi pogodbami, pripada plača z dodatki po osnovah in merilih, ki jih predpiše vlada. Pripadniku se plača obračuna po osnovah in dodatkih, kot če bi delal v povprečju 174 ur mesečno.

Plača na misiji predstavlja torej nekakšen pavšal, ki ga pripadnik prejme ne glede na to koliko urna je dnevna delovna obveznost. Tega sodišče pri izračunu ni upoštevalo. Tožena stranka meni, da bi bil pravilen izračun zneska odškodnine za neizkoriščene dni tedenskega počitka ta, da se mesečno plačo deli s številom dni v mesecu, dobljeni znesek pa se potem pomnoži s številom dni, ki bi jih pripadnik moral imeti proste (v obravnavani zadevi po ugotovitvi sodišča 18).

To pomeni, da v kolikor je imel mesec 30 dni, je tožniku dnevno plačo potrebno obračunati za 5,8 ur (174 ur : 30 dni) in ne 8 ur, kot je upoštevalo sodišče. Vrednost delovnega dne je v konkretnem primeru znašala 85,09 EUR (5,8 h x 14,67 EUR), za 18 dni bi bil tožnik lahko (če bi njegov zahtevek bil po temelju utemeljen) lahko upravičen kvečjemu do zenska 1.531,62 EUR.

REPUBLIKA SLOVENIJA

STROŠKOVNIK:

- tarif. št. 3210

587,20 EUR

Kopije posredovane po pošti.

026

PREJETO

07-04-2011

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
Ljubljana, Dunajska cesta 22

Pdp 1141/2010

DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
V LJUBLJANI

Prejeto neposredno - po pošti (navadno - priporočeno)

dne 31-03-2011

v _____ izvodih z (s) _____ prilogami
Poslano po pošti priporočeno na recepis

dne _____ št. R. _____
Predstnik pritožnega delovnega sodišča

S O D B A

V IMENU LJUDSTVA

Višje delovno in socialno sodišče je v senatu pod predsedstvom višje sodnice - svetnice Biserke Kogej Dmitrovič, ob sodelovanju višjega sodnika - svetnika Boruta Vukoviča in višje sodnice Jelke Zorman Bogunovič kot članov senata, v individualnem delovnem sporu tožnika _____, ki ga zastopa Odvetniška pisarna Csipö in Kozamernik o.p., d.n.o. iz Kranja in tožene stranke **Republike Slovenije**, Ministrstvo za obrambo, Vojkova cesta 55, Ljubljana, ki jo zastopa Državno pravobranilstvo Republike Slovenije, zaradi plačila dela preko redne delovne obveze, dežurstva, prisotnosti na delovnem mestu in odškodnine za neizkoriščene dneve tedenskega počitka v višini 15.226,23 EUR s pp, o pritožbi tožnika in tožene stranke zoper sodbo Delovnega in socialnega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Pd 923/2009 z dne 28. 6. 2010, na seji dne 11. 3. 2011

r a z s o d i l o :

Pritožbi tožnika se delno ugotovi in se izpodbijani del drugega odstavka 1. točke izreka delno spremeni tako, da se toženi stranki naloži, da tožniku od zneska 2.088,00 EUR zakonske zamudne obresti plača tudi za čas od 22. 6. 2006 do vključno 23. 3. 2009.

V preostalem se pritožba tožnika in v celoti pritožba tožene stranke zavrneta in se v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Stranki sami krijeta svoje pritožbene stroške.

O b r a z l o ž i t e v :

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje toženi stranki naložilo, da tožniku, po predhodnem plačilu davkov in prispevkov, plača znesek 2.088,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 3. 2009 dalje do plačila (prvi odstavek 1. točke izreka). Kot neutemeljen je zavrnilo tožbeni zahtevek tožnika za znesek 0,57 EUR in v delu, v katerem

zahteva plačilo zakonskih zamudnih obresti od 2. 4. 2005 do 23. 3. 2009 (drugi odstavek 1. točke izreka). Kot neutemeljen je zavrnilo višji tožbeni zahtev, s katerim tožnik zahteva, da mu tožena stranka po predhodnem plačilu davkov in prispevkov plača znesek 13.137,63 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti posameznih v izreku navedenih zneskov do plačila (2. točka izreka). Tožniku je naložilo, da toženi stranki povrne stroške postopka v višini 627,40 EUR v roku 8 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od poteka izpolnitvenega roka (3. točka izreka).

Zoper zavrnilni del izpodbijane sodbe (razen za znesek 0,57 EUR - 2. odst. 1. tč. izreka sodbe) se tožnik pritožuje iz vseh treh pritožbenih razlogov, navedenih v prvem odstavku 338. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nadaljnji). Navaja, da je bila tožena stranka tožniku dolžna zagotoviti temeljno pravico do tedenskega počitka, v kolikor pa te pravice ne zagotovi, je tožnik avtomatično upravičen do nadomestila, saj gre za čisto denarno terjatev, kar je ugotovilo tudi sodišče prve stopnje. Splošno načelo glede plačila zamudnih obresti je določeno v prvem odstavku 378. člena Obligacijskega zakonika (OZ, Ur. l. RS, št. 83/2001, 40/2007), kjer je zapisano, da v primerih, ko je dolžnik v zamudi z izpolnitvijo denarne obveznosti, ob glavnici dolguje še zamudne obresti. Rok za izpolnitev obveznosti je bil toženi stranki znan in sicer bi morala tedenski dopust tožniku zagotavljati v obdobju sedmih dni, sicer ima tožnik pravico do nadomestila, kar pomeni, da bi mu to nadomestilo morala izplačati ob vsakokratni mesečni plači. Zaradi navedenega je tožena stranka prišla v zamudo ob obračunu vsake posamične mesečne plače, najkasneje pa ob poteku misije, zato je sodišče zmotno uporabilo materialno pravo, ko je štelo, da je tožena stranka prišla v zamudo šele 23. 3. 2009, ko je tožnik poslal zahtevo za uveljavljanje pravic iz delovnega razmerja. Sodišče prve stopnje je nepopolno ugotovilo dejansko stanje, ker ni upoštevalo izpovedbe prič _____, ki je s tožnikom in ostalimi pripadniki na misiji komuniciral preko elektronske pošte. _____ je predstavnik Sindikata vojske obrambe in zaščite in se je v času od septembra 2008 do marca 2009 s tožnikom udeležil misije. Zaslišan kot priča je izpovedal, da je tožnika in ostale pripadnike o njihovih pravicah in zakonodaji seznanil šele v marcu 2009 in da sami o svojih pravicah prej niso bili podučeni. Izpovedal je tudi, da se plača vsem pripadnikom, ki odhajajo na delo v tujino, odmeri glede na 174 ur delovne obveznosti, kar je jasno razvidno iz plačilnih list, dejansko pa se na misijah dela več. Priča _____ je tudi potrdil, da gre pri obračunskih listih za uveljavljene evidence za obračun ur, včasih pa so bili z internimi pravilniki celo predpisani za obračun plač v tujini. Priča _____ je tako potrdil izpovedbe prič _____ in _____ o tem, da so obračunske liste naredili z namenom, da se vidi, koliko posamezni delavec dela na misiji in da imajo neko statistično evidenco o tem, kakšna je dejanska obremenitev na misijah. Obračunski listi sicer niso več uradne listine, so pa verodostojen dokaz. V kolikor bi sodišče prve stopnje sledilo izpovedbam navedenih prič, bi ugotovilo, da so bile evidence sestavljene zato, da bi se kasneje uporabile pri obračunu plač, s tem pa bi bil tožnikov zahtev utemeljen. Zmotno je stališče sodišča prve stopnje, da je tožnik vedel, da bo na misiji moral delati več, saj je tožnik zaslišan kot stranka verodostojno izpovedal, da pred odhodom na misijo ni vedel, koliko se bo delalo in da tega glede na pretekle izkušnje (pred tem je bil le na misiji v Bosni) tudi ni mogel vedeti. Sodišče prve stopnje navaja, da naj bi priča _____ izrecno navedla, da na misijah delavcu ne pripada nadurno delo, čeprav je ta priča izpovedala le, da se na misijah namesto o nadurnem delu govori o delu dnevne obveze. Izpodbijana sodba tako nima razlogov o odločilnih dejstvih oziroma so ti nejasni, med seboj v nasprotju in v nasprotju z listinami, ki jih je predložil tožnik, zato je

podana bistvena kršitev določb pravnega postopka. Sodišče prve stopnje navaja, da ni mogoče šteti, da je bila plača, ki jo je tožnik prejel v času misije, dejansko obračunana po osnovah in dodatkih, kot če bi delal v povprečju 174 ur mesečno. S takšnim stališčem je sodišče prve stopnje preseglo jezikovno razlago drugega odstavka 98. c člena Zakona o obrambi (ZObr, Ur. l. RS, št. 103/2004 – uradno prečiščeno besedilo s spremembami). V nadaljevanju sodišče prve stopnje sicer priznava, da je na obračunskih listih pri koeficientu osnovne plače navedenih 174 ur, vendar šteje, da je to zgolj za potrebe matematičnega izračuna plače v času misije. Takšna razlaga ni le v nasprotju z materialnim pravom, temveč tudi z vsebino listin, zato je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka. Razen tega delovnopravna zakonodaja jasno prepoveduje delo preko polnega delovnega časa in takšno delo opredeljuje kot nadurno delo. Tudi Zakon o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2002, 103/2007) in ZObr določata, da je osnovna plača določena za 174 ur in da se presežek kvalificira kot nadurno delo. Povsem nelogično je stališče sodišča prve stopnje, da je misijska plača višja zato, ker se na misiji tudi več dela. Sodišče prve stopnje je zmotno oziroma nepopolno ugotovilo dejansko stanje, saj ni ugotavljalo presežka ur, češ da je tožnikov zahtevkov zavrnilo že po temelju. Sodišče prve stopnje je zgolj pavšalno navedlo, da se mu razlaga prič [redacted] in [redacted] glede obračunavanja delovnih obveznosti ni zdela verjetna in logična. Obračunski listi so potrjeni s strani najvišjega poveljujočega na misiji, preverjeni in obrazloženi in so zato verodostojen dokaz o dejansko opravljenem delu. Sodišče prve stopnje ni pojasnilo, zakaj naj bi okoliščina, da obračunski listi niso bili uradno predpisani, vplivala na tožnikovo pravico do plačila za dejansko opravljeno delo. Tisti del obrazložitve izpodbijane sodbe, v katerem sodišče navaja, da verjame izpovedbi tožnika, da mu pred odhodom na misijo nihče ni ničesar pojasnil, da pa to ne pomeni, da zahtevki ne more presojati v luči namena in cilja za misije, nasprotuje vsebini spisa. Gre za dokazane domneve sodišča prve stopnje, saj sodišče ne pojasni, od kod mu podatki, kaj je bil namen in cilj misije in zakaj naj bi ta izničil verodostojno izpoved tožnika. Neobrazloženo je stališče, da je neutemeljen tožnikov ugovor o nezakonitosti pravilnika o ureditvi določenih vprašanj delovnopravnega statusa pripadnikov SV pri opravljanju nalog v tujini (v nadaljevanju pravilnik), zato je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. V nasprotju z dokazi v spisu je ugotovitev sodišča prve stopnje, da tožnik ni predložil nobenih dokazov v zvezi z zahtevkom za povračilo stroškov letalske karte in da ni izkazal, da je letel na istem letalu kot [redacted] čigar letalsko karto je predložil kot dokaz. Med strankama je nesporno, katere dneve je tožnik izrabil letni dopust in da ga je izrabil na območju Republike Slovenije. Nikoli ni zatrjeval, da bi letel na istem letalu kot [redacted] saj so pripadniki redni letni dopust izrabili v različnih časovnih obdobjih. Tožnik z letalsko karto ne razpolaga več, saj ni vedel, da jo bo kdaj potreboval, je pa v svojih vlogah navedel, da so cene letalskega prevoza znane. Razen tega je sodišče prve stopnje s tem, da kljub predloženi letalski karti ni ugotovilo vrednosti poti, odločilno dejstvu ugotovilo pomanjkljivo. Bistvena kršitev določb pravnega postopka je podana, ker sodišče prve stopnje enkrat navaja, da tožnik in [redacted] nista znala povedati, kdo jima je obljubil povračilo potnih stroškov, kasneje pa navaja, da ne zadošča zgolj ustna obljuba plačila najmanj enega prevoza domov. Tako sodišče prve stopnje enkrat ugotavlja, da ustni dogovor ni dokazan, drugič pa, da obstaja, zato je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka. V nasprotju z veljavnim materialnim pravom je tudi stališče sodišča prve stopnje, da ni pravne podlage, na podlagi katere bi tožnik lahko uveljavljal povračilo stroškov letalske karte. V skladu s prvim odstavkom 51. člena OZ se za sklenitev pogodbe ne zahteva nikakršna oblika, zato je bila pogodba veljavno sklenjena z ustno obljubo

plačila najmanj enega prevoza. Nekoliko nerazumljive so pritožbene navedbe v zvezi s stroški postopka, saj tožnik o tem, ko pravilno citira, da je sodišče prve stopnje odločilo, da je tožnik dolžan toženi stranki povrniti stroške postopka v višini 627,40 EUR navaja, da se s prisojenimi stroški strinja in da meni, da mu pripadajo še spodaj navedeni stroški. Sodišče prve stopnje tožniku neutemeljeno ni priznalo potnih stroškov odvetnika iz Kranja. Tožnikov odvetnik je pooblaščenec SVOZ, katerega član je tudi tožnik in ima na predmetnem področju posebno strokovno znanje, saj se že dalj časa ukvarja z delovnopravnimi razmerji pripadnikov Slovenske vojske. Tožnikova temeljna procesna pravica je, da si prosto izbere pooblaščenca, zato bi sodišče prve stopnje kot potrebne stroške moralo priznati stroške pooblaščenca in dnevnice. Tožnik predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijani del prvostopenjske sodbe spremeni tako, da tožnikovemu zahtevku v celoti ugodi, podrejeno pa, da ga razveljavi in zadevo v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Priglaša pritožbene stroške.

Zoper ugodilni del izpodbijane sodbe se pritožuje tožena stranka iz vseh treh pritožbenih razlogov, navedenih v prvem odstavku 338. člena ZPP. Po mnenju tožene stranke je sodišče napačno ugotovilo dejansko stanje, saj je ugotovitev, da tožniku ni bilo omogočeno koriščenje tedenskega počitka oprlo le na izpovedbe prič _____ in _____ ter tožnika, ni pa upoštevalo obračunskih listov pripadnikov „HQ KFOR MPP Kosovo“, ki jih je kot dokaz predložil tožnik in se nanje tudi skliceval. Iz obračunskih listov so razvidne ure, ko naj bi bil tožnik na delu, dežurstvu in prisoten na delovnem mestu. Iz teh podatkov izhaja, da je bil tožnik prost 24 ur skupaj 37 krat. Po mnenju tožene stranke je namreč potrebno upoštevati, kolikokrat je bil tožnik prost 24 ur skupaj in mu je bil tako zagotovljen enodnevni počitek. Tak način računanja bi bil tudi skladen z določilom 2. odst. 97. f čl. ZObr. Sodišče je v sodbi ugotovilo, da naj bi tožniku pripadal tedenski počitek 26 krat, torej mu je bil zagotovljen celo večkrat. Tožena stranka meni, da je nepravilna tudi višina prisojenega zneska. Tudi če bi bil zahtevak po temelju utemeljen, pa je tožniku prisojen previsok znesek. Sodišče je napačno presodilo, da je tožnik upravičen do zneska 2.088,00 EUR s pp, pri čemer je upoštevalo za en dan 8 ur po 14,50 EUR. To po mnenju tožene stranke ni skladno z določbo 98. c čl. ZObr. Plača na misiji v skladu s to določbo predstavlja nekakšen pavšal, ki ga pripadnik prejme ne glede na to, koliko urna je dnevna delovna obveznost. Tega sodišče pri izračunu ni upoštevalo. Tožena stranka meni, da bi bil pravilen izračun zneska odškodnine za neizkoriščene dni tedenskega počitka tak, da se mesečno plačo deli s številom dni v mesecu, dobljeni znesek pa se nato pomnoži s številom dni, ki bi jih pripadnik moral imeti proste (v obravnavani zadevi po ugotovitvi sodišča 18). To pomeni, da v kolikor je imel mesec 30 dni, je tožniku dnevno plačo potrebno obračunavati za 5,8 ur (174 ur : 30 dni) in ne 8 ur, kot je upoštevalo sodišče. Vrednost delovnega dne je v konkretnem primeru znašala 85,09 EUR (5,8 ur x 14,67 EUR), za 18 dni bi bil tožnik lahko upravičen kvečjemu do zneska 1.531,62, če bi bil seveda njegov zahtevak utemeljen po temelju. Priglaša pritožbene stroške.

Pritožba tožnika je delno utemeljena, pritožba tožene stranke pa je neutemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena ZPP po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka, ki izhajajo iz citirane določbe in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti in na katere se sklicujeta pravdni stranki, ni storilo, da je dejansko stanje popolno in pravilno

ugotovilo in da je na tako pravilno ugotovljeno dejansko stanje pravilno uporabilo tudi materialno pravo, razen pri odločitvi o teku zakonskih zamudnih obresti.

Pritožbeno sodišče ugotavlja, da ni podana zatrjevana bistvena kršitev pravil postopka iz 14. in 15. točke 2. odstavka 339. člena ZPP, na katero se sklicuje tožnik, in ki določa, da je kršitev podana, če ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se ne more preizkusiti, zlasti pa, če je izrek sodbe nerazumljiv, če nasprotuje samemu sebi ali razlogom sodbe, ali če sodba sploh nima razlogov ali v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih, ali so ti razlogi nejasni ali med seboj v nasprotju; (14. tč.) ali če je o odločilnih dejstvih nasprotje med tem, kar se navaja v razlogih sodbe o vsebini listin ali v zapisniku o izpovedbah v postopku in med samimi temi listinami oziroma zapisniki (15. tč.). Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je lahko presodilo miselno pot sodišča prve stopnje, zakaj je presodilo tako, kot to izhaja iz izreka in obrazložitve sodbe, prav tako pa razlogi iz obrazložitve sodbe ne nasprotujejo sami sebi in tudi niso nejasni, prav tako ni podano nasprotje med razlogi in izrekom sodbe. Sodba sodišča prve stopnje vsebuje vse razloge o odločilnih dejstvih in je tudi ustrezno obrazložena.

V tem individualnem delovnem sporu tožnik od tožene stranke vtožuje plačilo razlike v plači (odškodnino) za neodobrene in neizkoriščene proste dneve (tedenski počitek) za čas trajanja misije od 3. 10. 2004 do 1. 4. 2005, ko je dejansko opravljal dolžnost, tožena stranka pa bi mu morala, na podlagi 8. člena Pravilnika o ureditvi določenih vprašanj delovnopravnega statusa pripadnikov Slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini št. 017-02-17/97 z dne 12. 5. 1997 (priloga B4), priznati in omogočiti en dan tedenskega počitka, ki bi ga lahko koristil izključno na območju države v kateri je opravljal naloge. Nadalje tožnik vtožuje plačilo dela preko dnevne delovne obveze (nadure), dežurstev in prisotnosti na delovnem mestu ter povračilo stroškov letalske karte.

Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da tožnik iz naslova neizkoriščenih prostih dni tedenskega počitka utemeljeno vtožuje znesek 2.088,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 3. 2009 dalje do plačila, medtem, ko je njegov zahtevek za znesek 0,57 EUR in v delu, v katerem zahteva plačilo zakonskih zamudnih obresti od 2. 4. 2005 do 23. 3. 2009, zavrnilo. Prav tako je zavrnilo zahtevek po izplačilu ur dela preko dnevne delovne obveze (nadure), dežurstev in prisotnosti na delovnem mestu ter po plačilu stroškov letalske karte. Pritožbi, ki to odločitev sodišča prve stopnje izpodbijata, sta v celoti neutemeljeni.

Obrazložitev v delu, ki se nanaša na odškodnino za tedenski počitek

Sodišče prve stopnje je pravilno uporabilo materialno pravo, ko je štelo, da je tožena stranka ravnala protipravno, ko tožniku ni omogočila dneva tedenskega počitka v času, ko je bil tožnik na misiji. Drugi odstavek 8. člena pravilnika namreč povsem jasno določa, da pripadniku stalne sestave Slovenske vojske v času opravljanja nalog v tujini pripada en dan tedenskega počitka, ki ga lahko izkoristi izključno na območju države, v kateri opravlja naloge. Ob ugotovitvi, da tožniku tak počitek ni bil omogočen, je sodišče prve stopnje ravnanje tožene stranke utemeljeno opredelilo kot protipravno, zaradi česar je tožena stranka tožniku dolžna plačati odškodnino za vsak neizkoriščen prosti dan. Sodišče prve stopnje je dokazno oceno v tem delu tožbenega zahtevka utemeljeno oprlo na tožnikovo izpovedbo, saj je bila le ta podprta tako z izpovedbami prič in in kot z listinskimi dokazi (obračunski list- priloga A1). Dokazna ocena sodišča prve stopnje v celoti

temeljni na argumentih, ki so racionalno sprejemljivi in preverljivi in je tudi skladna z določbo 8. čl. ZPP o načelu proste dokazne presoje. Tožena stranka tekom postopka pred sodiščem prve stopnje ni dokazala oz. niti ni predlagala in predložila dokazov iz katerih bi izhajalo, da je tožnik dejansko v času misije koristil tedenski počitek in s čimer bi tožena stranka lahko dokazala, da trditve tožnika niso utemeljene, zato je sodišče prve stopnje utemeljeno odločilo tako, kot izhaja iz izreka prvostopenjske sodbe.

Zmotno je pritožbeno prepričanje tožene stranke, da je sodišče prve stopnje nepravilno ugotovilo dejansko stanje, ker ni upoštevalo obračunskih listov pripadnikov „HQ KFOR MPP Kosovo“, katere je kot dokaz predložil sam tožnik in se nanje tudi skliceval. Iz obračunskih listov naj bi namreč izhajalo, da je bil tožnik 37 krat prost 24 ur skupaj. Po mnenju tožene stranke je namreč potrebno upoštevati, kolikokrat je bil tožnik prost 24 ur skupaj (torej en dan), in mu je bil tako zagotovljen enodnevni počitek.

Tožena stranka sicer pravilno ugotavlja, da Zakon o obrambi (ZObr, Ur. l. RS, št. 82/1994 in nadaljnji) v 2. odst. 97. f čl. določa, da ima delavec praviloma med dvema zaporednima delovnima dnevoma pravico do počitka, ki traja nepretrgoma najmanj 12 ur, v obdobju sedmih zaporednih dni pa ima poleg pravice do dnevnega počitka, praviloma tudi pravico do počitka v trajanju najmanj 24 neprekinjenih ur. Vendar pa pritožbeno sodišče poudarja, da je tožena stranka v Pravilniku, ki ga je sama sprejela na podlagi ZObr v zvezi s statusom pripadnikov slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini, v 8. čl. določila, da v času opravljanja nalog v tujini pripadniku stalne sestave pripada en dan tedenskega počitka in ne pravica do tedenskega počitka v trajanju najmanj 24 neprekinjenih ur. Navedene določbe Pravilnika, ni mogoče interpretirati drugače kot tako, kot je to smiselno storilo sodišče prve stopnje in sicer tako, da en dan pomeni en koledarski dan, torej od 00.00 do 24.00 in je torej preštelo koledarske dneve, v katerih je bil tožniku tedenski počitek omogočen. V kolikor bi tožena stranka želela, da ima pripadnik slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini pravico do tedenskega počitka v trajanju najmanj 24 neprekinjenih ur, bi to v Pravilnik zagotovo zapisala. Ker torej navedene določbe pravilnika ni mogoče interpretirati tako, kot to želi tožena stranka, je sodišče dejansko stanje glede prostih dni, ki so bili tožniku omogočeni ugotovilo pravilno in so torej tozadevne pritožbene navedbe tožene stranke neutemeljene.

Pritožbene navedbe tožene stranke, da bi sodišče prve stopnje za osnovo za obračun odškodnine moralo vzeti 5,8 ur-dnevne obveznosti, oziroma, da bi moralo sodišče prve stopnje tožnikovo prikrajšanje izračunati tako, da bi tožnikovo plačo delilo s 30 in dobljeno število nato pomnožilo s številom neizkoriščenih dni dopusta, niso utemeljene. Sodišče prve stopnje je, ob upoštevanju podane trditvene in dokazne podlage pravnih strank, ob upoštevanju določb Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2002 in nadaljnji), ZObr ter ob upoštevanju okoliščine, da je tožnik vtoževal znesek iz naslova denarnega prikrajšanja, ker mu tožena stranka v skladu s citiranim 8. členom navedenega pravilnika ni zagotovila enega dneva počitka v tednu, pri izračunu višine pravilno upoštevalo določbe ZObr, ki v 98. c. čl. določa, da se plača obračuna, kot če bi delal v povprečju 174 ur. Na podlagi navedene določbe ter upoštevajoč tožnikov izračun, ki je bil nižji, kot ga je navedla tožena stranka (saj je tožnik upošteval 176 ur), je glede na vrednost mesečnega zneska plače pravilno izračunalo urno postavko. Le to je tudi povsem utemeljeno množilo z 8 urami dnevno in tako dobilo denarno vrednost posameznega dneva prikrajšanja. Določba 142. čl. ZDR enako pa tudi 97. čl. ZObr določata, da polni delovni čas ne sme biti daljši od 40 ur na

teden in ne krajši kot 36 ur na teden. Pri neenakomerni razporeditvi ter začasni prerazporeditvi polnega delovnega časa pa delovni čas ne sme trajati več kot 56 ur na teden (147. čl. ZDR in podobno 97. čl. ZObr). Splošno znano dejstvo je, da se za redni delovni čas šteje osemurni delovnik. To izhaja tako iz zakonskih določb, kot dejanske prakse. Zakonsko določeni polni delovni čas namreč traja 40 ur na teden, kar ob upoštevanju običajnega petdnevnega delovnika znaša 8 ur dnevno. Do enakega zaključka pridemo na podlagi diktije 147. čl. ZDR, ki navaja, da delavnik od začasni razporeditvi ne sme biti daljši od 56 ur, ter da se pri neenakomerni razporeditvi ter začasni prerazporeditvi delovnega časa upošteva polni delovni čas kot povprečna delovna obveznost v obdobju, ki ne sme biti daljše od šest mesecev. Navedeno pa zopet smiselno pomeni 8 urni delovnik. Izračun, ki ga predlaga tožena stranka, in ki temeljni na vrednosti delovnega dne (5,8 ur) je nepravilen, takšen izračun pa tudi ne izhaja iz citiranih zakonskih določb. Ker je pritožba tožene stranke v celoti neutemeljena, jo je pritožbeno sodišče zavrnilo.

Pač pa se tožnik utemeljeno pritožuje v zvezi z odločitvijo o teku zakonskih zamudnih obresti od dosojene odškodnine. V skladu s 165. členom Obligacijskega zakonika (OZ, Ur. l. RS, št. 83/2001, 40/2007) se odškodninska obveznost šteje za zapadlo od trenutka nastanka škode. Navedeno pomeni, da tožnik zakonske zamudne obresti utemeljeno vtožuje od naslednjega dne po zaključku misije. Vendar pa je potrebno upoštevati, da je tožena stranka ugovarjala zastaranje, zato je tožnik do zakonskih zamudnih obresti od prisojenega zneska upravičen le za čas od treh let pred vložitvijo tožbe, to je za čas od 22. 6. 2006. V skladu s prvim odstavkom 347. člena OZ občasne terjatve, kamor sodijo tudi zakonske zamudne obresti, zastarajo v treh letih od zapadlosti vsake posamezne dajatve.

Res je sicer, da je pritožbeno sodišče v sodbi opr. št. Pdp 1217/2009 z dne 21. 1. 2010 v istovrstnem sporu zavzelo stališče, da je glede teka zakonskih zamudnih obresti potrebno uporabiti določbo 2. odstavka 229. člena OZ o tem, da v primeru, če rok za izpolnitev ni določen, dolžnik pride v zamude, ko upnik ustno ali pisno z izvensodnim opominom ali začetkom kakšnega postopka, katerega namen je doseči izpolnitev obveznosti, od njega zahteva naj izpolni svojo obveznost. Vendar je pritožbeno sodišče z sodbo opr. št. Pdp 1216/2009 z dne 25. 3. 2010 od tega stališča odstopilo in v istovrstnem sporu glede plačila odškodnine zaradi nezagotovitve enega dneva tedenskega počitka pripadniku stalne sestave Slovenske vojske v času opravljanja nalog v tujini, zavzelo stališče, da tožnik zakonske zamudne obresti utemeljeno vtožuje od vrnitve z misije.

Pritožbeno sodišče meni, da je pravilno stališče, da je odškodninska terjatev zaradi nezagotovitve enega dneva počitka v tednu zapadla z dnem nastanka škode, to je najkasneje z vrnitvijo tožnika z misije. Navedeno sicer pomeni, da gre za pravno vprašanje, glede katerega sodna praksa pritožbenega sodišča ni enotna in hkrati za pravno vprašanje, glede katerega tudi ni sodne prakse Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, vsaj ne v zvezi z odškodnino zaradi neizkoriščenega tedenskega počitka. S tem so izpolnjeni pogoji, da stranka lahko poda predlog za dopustitev revizije.

Pritožbeno sodišče je na podlagi pete alineje 358. člena ZPP pritožbi tožnika delno ugodilo in izpolnjeni del zavrnilnega dela prvostopenjske sodbe (tožnik se ne pritožuje zoper zavrnitev zahtevka za plačilo 0,57 EUR) delno spremenilo tako, da je tožniku zakonske zamudne obresti od dosojene odškodnine priznalo tudi za čas od 22. 6. 2006 do vključno 23. 3. 2009

(za čas od 24. 3. 2009 pa mu jih je priznalo že sodišče prve stopnje).

Obrazložitev v delu, ki se nanaša na izplačilo dela preko dnevne delovne obveze (nadure), dežurstev in prisotnosti na delovnem mestu

Obrazložitev sodišča prve stopnje, ki se nanaša na ta del tožbenega zahtevka je logično obrazložena in koherentna ter materialno pravno pravilna. Sodišče prve stopnje je v tem delu tudi pravilno povzelo izpovedbe prič, tudi ki je na naroku dne 4. 2. 2010 dejansko izrecno navedel, da na misijah delavcem ne pripada nadurno delo, zato je to delo v obračunskih listih navedeno kot delo preko delovne obveze (list. št. 76). Sodišče prve stopnje je izpovedbe prič pravilno dokazno ocenilo, v tem delu tudi ni zaslediti bistvenih kršitev določb postopka, na katere se sklicuje tožnik, saj sodišče prve stopnje v obrazložitvi ni navedlo nekaj drugega, kar je priča izpovedala.

Med pravnima strankama ni bilo sporno, da je tožnik v času misije na Kosovu dejansko opravil delo, ki je presegalo polni delovni čas. Sporno je bilo, ali je za to dejansko opravljeno delo preko polnega delovnega časa tudi upravičen do plačila.

Sodišče prve stopnje se je glede presoje utemeljenosti tega dela tožnikovega zahtevka utemeljeno oprlo na določbe 98. c) čl. ZObr ter 10. čl. Uredbe o plačah pripadnikov stalne sestave Slovenske vojske v tujini pri opravljanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah, ki je v celoti veljala v spornem obdobju in je bila sprejeta na podlagi 3. odst. 84. čl. ZObr (Ur. l. RS, št. 82/94), ki je v obdobju sprejetja Uredbe določal, da Vlada odloča o sodelovanju Slovenske vojske pri izvrševanju obveznosti, prevzetih v mednarodnih organizacijah. Podlaga za njen sprejem je bil tudi 21. člen Zakona o Vladi Republike Slovenije, ki je določal, da z Uredbo lahko vlada podrobneje ureja in razčlenjuje v zakonu ali drugem aktu Državnega zbora določena razmerja v skladu z namenom in s kriteriji zakona oziroma drugega predpisa. V Zakonu o obrambi (ZObr-C) je bila v 98. c členu urejena plača za delo izven države, ki v 1. odstavku daje izrecno pooblastilo Vladi Republike Slovenije za sprejem predpisa, in sicer določa, da pripadniku, ki v miru opravlja vojaško službo oziroma službo izven države, pri izvrševanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah oziroma z mednarodnimi pogodbami, pripada plača z dodatki po osnovah in merilih, ki jih predpiše Vlada Republike Slovenije. V 2. odst. pa še določa, da se pripadniku iz prejšnjega odstavka plača obračuna po osnovah in dodatkih, kot če bi delal v povprečju 174 ur mesečno.

Na podlagi prehodne določbe, in sicer 2. odstavka 52. člena ZObr-C so bili organi, določeni s tem zakonom, dolžni izdati izvršilne predpise v enem letu po uveljavitvi zakona. Dne 12. 8. 2003 je bila sprejeta Uredba o plačah in drugih prejemkih javnih uslužbencev za delo v tujini. V 37. členu ta uredba določa, da z dnem njene uporabe preneha veljati Uredba o plačah pripadnikov stalne sestave Slovenske vojske v tujini pri opravljanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah (Ur. l. RS, št. 25/97). V vmesnem času je bil sprejet tudi Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS, Ur. l. RS, št. 56/2002), na podlagi katerega se do začetka njegove uporabe plače javnih uslužbencev in funkcionarjev izplačujejo po predpisih in kolektivnih pogodbah veljavnih do uveljavitve tega zakona. Skladno s tem predpisom ni bilo več mogoče spreminjati oziroma usklajevati področja plač z novo zakonodajo, kar velja tudi za Uredbo o plačah pripadnikov stalne sestave Slovenske vojske v tujini pri opravljanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah. Določbi 98. c člena ZObr-C ter 1. odst. 3.

člena ZSPJS, ki določata, da se plače javnih uslužbencev za delo v tujini določijo z uredbo Vlade Republike Slovenije, dajeta vladi pristojnost za urejanje plač javnih uslužbencev med napotitvijo na delo v tujino. Tako se plača celovito določa le na podlagi teh specialnih predpisov, med katere spadata tudi Uredba o plačah pripadnikov stalne sestave Slovenske vojske v tujini pri opravljanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah, ki se je uporabljala do 31. 7. 2008 in Uredba o plačah in drugih prejemkih javnih uslužbencev za delo v tujini, ki se uporablja od 1. 8. 2008 dalje.

V 10. čl. Uredba o plačah pripadnikov stalne sestave Slovenske vojske v tujini pri opravljanju obveznosti določa, da v času opravljanja nalog iz 1. čl. te Uredbe, pripadniku stalne sestave ne pripadajo drugi dodatki in nadomestila za delo v manj ugodnem delovnem času. Delavec je delodajalcu lahko na razpolago tudi v času, ki je zanj manj ugoden, kar je bila situacija tudi v konkretnem primeru. Za delo v manj ugodnem delovnem času se šteje tudi delo v času nadur in dežurstva. Za ta čas je delavec praviloma na podlagi delovnopravne zakonodaje ter drugih podzakonskih predpisov upravičen do dodatkov za delo v manj ugodnem delovnem času. Vendar pa je Vlada RS z Uredbo, ki jo je bila upravičena sprejeti na podlagi izrecnih določb ZObr in ZSPJS določila, da pripadnikom stalne sestave Slovenske vojske v tujini, ti dodatki in nadomestila za čas opravljanja nalog pri izvajanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah, ne pripadajo.

Na podlagi citiranih pravnih aktov ter tudi gramatikalne razlage 2. odst. 98. c čl. ZObr, je sodišče prve stopnje tožnikov tožbeni zahtevek v tem delu pravilno zavrnilo že po temelju. Ker je sodišče prve stopnje svojo odločitev pravilno utemeljilo že z določbami ZObr in Uredbe o plačah pripadnikov stalne sestave Slovenske vojske v tujini pri opravljanju obveznosti, sprejetih v mednarodnih organizacijah, se mu tudi ni bilo potrebno posebej opredeljevati do tožnikovega ugovora v zvezi z nezakonitostjo določbe Pravilnika o ureditvi določenih vprašanj delovnopravnega statusa pripadnikov SV pri opravljanju nalog v tujini, ki določa, da je delovni čas pripadnikov Slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini neenakomerno razporejen, presežek ur pa pripadnik ne more koristiti kot proste ure. Izostanek natančnejše obrazložitve sodišča prve stopnje v tej smeri namreč v nobenem primeru ne vpliva na izid konkretnega individualnega delovnega spora.

Obrazložitev v delu, ki se nanaša na povračilo stroškov letalske karte

Tudi v tem delu je odločitev sodišča prve stopnje pravilna. Tudi glede navedenega zahtevka je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo načelo proste presoje dokazov, pravilno je ugotovilo tudi, da za povračilo stroškov letalske karte ni pravne podlage. Sodišče prve stopnje je tako primarno pravilno ugotovilo, da tožnik niti ni predložil dokaza, iz katerega bi izhajalo, da mu je navedeni strošek dejansko nastal. Iz spisa tudi ne izhaja, da bi tožnik navedel, kdaj je karto kupil ter kateri dan je z letalom potoval. Če tožnik z letalsko karto ni več razpolagal, bi dejanski strošek lahko dokazoval tudi z drugimi dokazili. Vendar pa tožnik do povračila vtoževanega zneska iz tega naslova ni upravičen tudi iz razloga, ker ni pravne podlage, glede na katero bi mu bila tožena stranka ta znesek dolžna povrniti, kakor je pravilno zaključilo že sodišče prve stopnje. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da se niti tožnik niti zaslišane priče niso mogle spomniti, kdo s strani tožene stranke je delavcem na misiji obljubil, da bodo dobili povrnjene stroške prevoza. Tožnik ni dokazal, da bi mu kdo obljubil, da bo te stroške dobil povrnjene, še manj da bi ta oseba imela pooblastilo tožene stranke za tovrstno obljubo.

Tožnik sicer pravilno opozarja, da se v skladu s prvim odstavkom 51. člena OZ za sklenitev pogodbe ne zahteva nikakršna oblika, zato je veljaven tudi ustni dogovor, vendar pa bi v postopku pred sodiščem prve stopnje moral dokazati vsaj to, kdo mu je to obljubil ter ali je bila ta oseba ustrezno pooblaščenca. Ker torej niso izpolnjene predpostavke, na podlagi katerih bi bilo takšno (pavšalno zatrjevano) ustno obljubo mogoče šteti za pravno zavezujočo, je sodišče prve stopnje tožnikov zahtevek tudi v tem delu pravilno zavrnilo.

V tem delu tožnik tudi neutemeljeno uveljavlja bistveno kršitev določb postopka po 14. tč. 2. odst. 339. čl. ZPP. Sodišče namreč ni enkrat ugotavljalo, da ustni dogovor ni dokazan, drugič pa da je obstajal. Iz obrazložitve sodišča prve stopnje jasno izhaja, da je tožniku nekdo povračilo stroškov ustno obljubil, vendar pa ne tožnik ne priča, nista znala pojasniti kdo je to bil, navedeno pa ne izhaja niti iz dokaznega postopka. Obrazložitev je jasna in nedvoumna, glede na takšno situacijo pa je sodišče prve stopnje tožnikov zahtevek tudi v tem delu utemeljeno zavrnilo.

Tožnik v pritožbi izpodbija tudi stroškovno odločitev sodišča prve stopnje. Meni, da mu sodišče prve stopnje neutemeljeno ni priznalo potnih stroškov in dnevnic odvetnika iz Kranja, ki je pooblaščenec SVOZ, katerega član je tudi tožnik in ima na predmetnem področju posebno strokovno znanje. V zvezi z navedenim pritožbenim ugovorom pritožbeno sodišče pojasnjuje, da je resda tožnikova temeljna procesna pravica, da si prosto izbere tudi takšnega pooblaščenca, ki ima pisarno zunaj sedeža sodišča (pred katerim teče določen spor), vendar pa višjih stroškov, ki zaradi tega nastanejo, ni dolžna nositi nasprotna stranka.

Glede na vse zgoraj navedeno je pritožbeno sodišče na podlagi 353. člena ZPP pritožbo tožnika v preostalem delu ter v celoti pritožbo tožene stranke zavrnilo in v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje, saj je ugotovilo, da s pritožbo uveljavljani razlogi niso podani, prav tako pa ne razlogi, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti.

Tožnik je s pritožbo uspel le glede teka zakonskih zamudnih obresti od dosojenega zneska, zato ta sprememba ne vpliva na odmero stroškov pred sodiščem prve stopnje, saj se nagrada odmeri od vrednosti glavne terjatve in ne od vrednosti stranskih terjatev. Tožnik je uspel le z nebistvenim delom pritožbe, tožena stranka pa je s pritožbo v celoti propadla, zato je pritožbeno sodišče na podlagi 165. člena ZPP v zvezi s 154. členom ZPP odločilo, da vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

V Ljubljani, dne 11. marca 2011

Predsednica senata:
Biserka Kogej Dmitrovič

SODNIK:
Pravilnost odpravka potrjuje
Vodja pisarne pri oddelku:

A handwritten signature in black ink, written over a horizontal line. The signature is stylized and appears to be 'J. ...'.